

1. MAI 1962

Solidaritet med verdens fattige

Kravet om solidaritet med verdens fattige ble reist for alvor i 1962. Statsminister Gerhardsen tok det opp i sin 1. maitale:

Vi vet at hundrer av millioner mennesker ikke får tilstrekkelig mat, ikke har en menneskeverdig bolig, ikke en fast arbeidsplass, ikke kan lese og skrive. Den gjennomsnittlige levealder for disse menneskene er langt under halvparten av levealderen i vårt eget land.

De land i verden som har noe å gi, de skal yte det de evner for å hjelpe sine brødre i andre land, hjelpe dem til en menneskeverdig tilværelse. Det skal vi gjøre ut fra en alminnelig menneskelig solidaritets- og rettferdighetsfølelse, og det skal vi gjøre ut fra et ønske om på denne måten å gjøre vårt til å skape fred i verden. Det blir nemlig ingen trygg fred i en verden der hundrer av millioner mennesker sulter. Vår hjelp må ikke komme ovenfra og nedad i form av milde nådegaver fra den rike til den fattige. Den skal komme i form av tilbud om samarbeid på like fot mellom likeverdige mennesker. I Norge er det nå alminnelig enighet om at vi skal yte et stadig voksende tilskudd til dette samarbeid. For vår egen skyld må vi gi så vi kjenner det.

Arbeiderbevegelsen har alltid bygd på tanken om solidaritet. Dens medlemmer har alltid vært villige til å hjelpe der hvor det trengtes. Etter evne har de hjulpet naboer og arbeidskamerater, streikende arbeidere i eget eller andre land — mennesker som av en eller annen grunn hadde behov for hjelp. Nå er det de fattige i Afrika og Asia som har behov for hjelp og samarbeid. Den norske arbeiderbevegelse vil også i denne situasjon gjøre sin plikt og vise sin solidaritet.